

BANAAN, JÄÄPURIKAS
JA HÄDALDAJA KASTAN

Toimetanud Katrin Raid
Kujundanud Tuuli Aule

Tekst © Markus Saksatamm ja Tänapäev, 2018
Pildid © Urmas Nemvalts
Jõuluvana kirjade kujundamisel aitas Romet Nemvalts

ISBN 978-9949-85-350-2
Trükitud OÜ Greif trükikojas

www.tnp.ee

MARKUS SAKSATAMM

BANAAN, JÄÄPURIKAS JA HÄDALDAJA KASTAN

Illustreerinud Urmas Nemvalts

HUNT HAKKAB TIHASEKS

Metsas oli külm ja igav. Ja süüa ei olnud suurt midagi. Nii otsustaski hunt koduloomaks hakata. Ta sörkis talutaadi juurde ning rääkis oma mure ära. Ainult seda, milliseks loomaks ta tahab hakata, ei osanud ta öelda.

Taadike heitis üle prillide hundile hindava pilgu ja küsis:

„Kas sa, hunt, kireda mõistad?“

„Ei,“ kostis hunt. „Aga see-eest oskan uluda.“

„Vaat kui tore,“ muheles taat. „Siis hakkadki mind igal hommikul äratama.“

„Mina ulun vaid öösiti,“ lausus hunt kohmetult. „Siis kui taevast särab kuu.“

Selline asi taadile ei sobinud. Ta mõtles veidi ning küsis siis: „Aga ehk oskad sa munedada?“

„Ei. Ei oska,“ vastas hunt süüdlasliku häälega. Taat ohkas ning hunt mõistis, et asjalood on halvasti.

„Aga ehk tohin ma hakata mõneks selliseks linnuks, kes ei mune,“ pakkus ta kiiresti.

„Kas vareseks või?“ Taat raputas pead. „Neid kraaksujaid elab siin sinutagi palju.“

Hunt kratsis käpaga kõrvtagust ja mõtles pingsalt. Korraga lõi ta nägu särama ja ta hõiskas:

„Aga ma võin ju tihaseks hakata!“

„Mismoodi tihaseks?“ porises peremees.

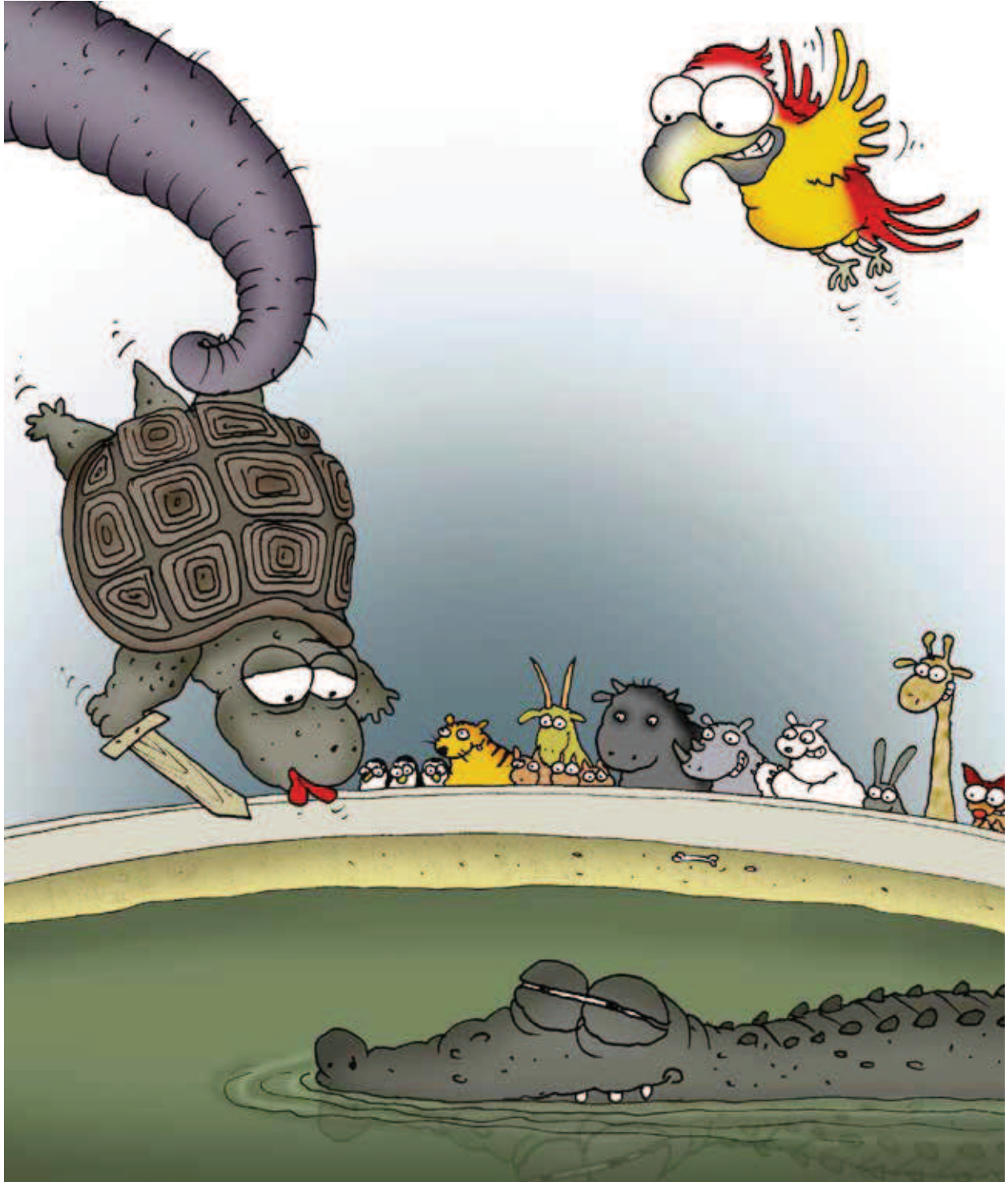
„Niiviisi, et sina paned mulle aknalauale pekki ja mina käin seda söömas.“

„Aga mis kasu mina sellest saan?“

„Mind on aknast tore jälgida,“ kinnitas hunt. „Et kuidas ma pekki söön ja ... Sa kogud nii ka kuulsust. Võib-olla kirjutatakse sinust koguni mõnes raamatus.“

Nii hakkaski hunt taadi juures tihaseks käima. Tihane ei ole küll kodulind, aga mis siis. Peaasi, et kõik rahule jäid. Ja kuulsaks sai taadike samuti. Temast kirjutatigi raamatus. Ah et millises? No muidugi selles siin.

ETENDUS LOOMAAIAS

Loomaaias oli õhtu. Talitajad oli juba koju läinud ning loomadel hakkas igav.

„Asutame õige oma teatri,“ pakkus papagoi, kui oli arupidavalt kukalt süganud.

Selle ettepanekuga olid kõik päri. Nad otsustasid, et mängivad lugu Uinuvast Kaunitarist.

Peaosaliseks sobis kõigi meelest krokodill, kes ju niikuinii terve päeva liikumatult basseinis vedeles. Rüütliks, kes pidi kaunitari nõidusest päästma, määrati kilpkonn, sest ta kilp oli üsna raudrüü moodi. Ja kurjaks võluriks hakkas riuklik ahvipärdik.

„Hiili krokodilli juurde ja puuduta teda võlukepiga,“ juhendas papagoi.

„Aga mul ei ole ju võlukeppi.“ Pärdik laiutas õnnetult käsi.

„Võta banaan,“ õpetas papagoi. Pärdik tatsas krokodilli juurde, toksas teda banaaniga ja kisas nii kuis jaksas: „Sim-sala-bim! Jää tuttu, krokodill!“

„Väga tubli!“ kiitis papagoi. „Nüüd on rüütli kord. Kilpkonn, musita Uinuvat Kaunitari!“

„Juba lippan!“ hüüdis kilpkonn ja hakkas krokodilli poole venima. Kuivõrd kilpkonnad on väga aeglased loomad, siis võttis see tal omajagu aega. Pealtvaatajatel hakkas tasapisi igav, nad sosistasid omavahel, mõni koguni haigutas. Õnneks tuli appi elevant: ta sirutas londi ning tõstis kilpkonna krokodilli puuri. Nüüd oleks pidanud lavale ilmuma kuri võlur. Aga et ahv oli vahepeal oma banaanist võlukepi ära söönud ja ise magama keeranud, siis jätkus näidend ilma temata. Rüütel andis Uinuva Kaunitari nina peale musi ning too ärkas nõiaunest. Laiskusest hoolimata liigutas krokodill selle kinnituseks natuke sabagi.

„Braavo!“ rōkkasid loomad. Nad trampisid jalgu ja sahistasid tiibu ja vehkisid sabaga, kes aga kuidas oskas. „Tehke veel teatrit! Nõuame lisaetendust!“

„Täna on juba hilja,“ manitses papagoi. „Aga homme toimub uus näitemäng. Siis hakkab jääkaru Lumivalgukeseks ja pingviinid põialpoisteks. Praegu aga on aeg magama heita.“

Ja tõesti, päike kaduski juba puulatvade taha. Elevant tõstis londi ja puhus öörahusignaali.